

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Abraham Lincoln.pdb

PDB Name: Abraham Lincoln
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.7.2006
Modification Date: 16.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Abraham Lincoln
Karel May
(1878)

Tehdy se na Západě žilo daleko veseleji, líp, daleko líp než teď, to vám povídám, a tak tomu můžete věřit! Indiánů se tu prohánělo mnohem víc než dneska a člověk musel mít oči otevřené, když se nechtěl večer uložit ke spánku a ráno se probudit bez skalpu v nebi. Ale tak hrozné to zase nebylo, protože čtyři nebo víc Indiánů si člověk dokáže udržet od těla. Vedle nich se tu však potloukala také všelijaká bílá sebranka a tihle mizerové byli tak prohnání a nebezpeční, že si na ně člověk musel dávat větší pozor než na všechny Indiány mezi Mississippi a velkou louží dohromady.

Nejvíce se mluvilo o jednom muži, který byl mazaný všemi mastmi a tak drzý, že zprávy o něm pronikly až do zemí na starém kontinentě. Slyšel jsem dokonce, že se tam o něm píše ve všech novinách. Znáte ho také, a až vám povím jeho jméno, budete hned vědět, na čem jste. Mluvím totiž o Kanadském Billovi, největším gaunerovi a podvodníkovi ve Spojených státech.

Je to anglický cikán a jmenuje se správně William Jones. Přistěhoval se do Kanady a docela úspěšně tam obchodoval s koňmi, dokud nepřišel na to, že se hrou v karty dá vydělat ještě o trochu víc. Hrál nejdřív nahoře v britských koloniích, a když nabyl opravdového mistrovství, odvážil se i za hranice k Yankeeům. Řádl tak po celém severu, obral i ty nejmazanější gentlemany o poslední cent, a pak se vydal na Západ, kde kromě karet provozoval ještě další kousky, za které by si býval zasloužil desetkrát provaz, kdyby tam panovalo právo. Sešel jsem se s ním i já a seznámil jsem se přitom s proslulým mužem, který ... ale to ještě uslyšíte, koho myslím, a úvod k dobré historce nesmí být příliš dlouhý, jinak zavolají poslouchači "tak už dost!", nasednou na koně a odjedou, ještě než člověk pořádně začne.

Tedy já jsem byl ještě trochu zelenáč, ale úder jsem měl už docela pádný, oči bystré a otevřené, vůli pevnou a z pušky jsem střelil docela obstojně a také nůž jsem použil už párkrát tak šikovně, že to ty druhé překvapilo.

Lovil jsem na horním Arkansasu bobry. Podařil se mi dobrý úlovek, kožešiny jsem prodal mužům ze Společnosti, na které jsem narazil cestou, a teď jsem se u staré dobré Mississippi rozhlížel, jak bych se dostal zpátky k lidem a mohl si tam pár věcí koupit, protože moje výstroj časem notně utrpěla.

Potíž byla v tom, že končiny, jimiž jsem musel projít, byly zatraceně nejisté. Válčili tu spolu Komančové, Čoktové, Seminolové a Kříkové, kteří bojovali všemi prostředky a každého bělocha považovali za společného nepřítele. Musel jsem se tedy mít náramně na pozoru. Moje cesta vedla krajem, kde se válčilo, a já byl docela sám, odkázaný jen na vlastní opatrnost a výdrž. Neměl jsem dokonce ani koně - vyloudili ho na mně obchodníci ze Společnosti, a tak jsem musel rajtovat po svých.

Mířil jsem přibližně ke Kouřové hoře a podle svých výpočtů jsem už nemohl být daleko od Arkansasu. Narážel jsem na další a další vodní toky, které k němu směřovaly, a na rozmanitá zvířata žijící jen na březích velkých řek.

Tak jsem se prodíral pralesem a rozhlížel se stále po vhodném tábořišti, protože se už stmívalo, a náhle jsem zaslechl hlasitý, hluboký mužský hlas pronikající až do hustého křoví. Podle řeči to byl běloch, a tak jsem se neměl čeho bát a zamířil jsem podrostem k místu, odkud zněl jeho hlas.

Co myslíte že jsem uviděl?

Na starém pařezu uprostřed mýtiny stál muž, mával rukama a pronášel ke kmenům sykomor a hikorových stromů řeč, jakou by mohl klidně přednášet na jakémkoli shromáždění. Já jsem dost velký samorost a nedám příliš na to, co mi kdo říká, ale hlas a výraz toho muže mi zmrazily naotech smích, který mě už málem přepadl, protože mi připadlo komické, že uprostřed pralesa káže broukům a moskýtům.

Jak jsem řekl, bylo už dost šero, ale muže a jeho tvář jsem rozeznával ještě zřetelně. Byl vysoký a statný, byl čilý, rázný

a houževnatý jako pravý Yankee, měl ostře vystupující nos, upřímné oči jasné jako zrcadlo, úzká ústa, hranatou bradou, a přestože na něm byla vidět dobromyslnost, dovedl být jistě i veselý a potutelný, když to považoval za správné.

Před pařezem, na němž stál, ležela obrovská sekyra a pěkná puška a další věci, které člověk v těchto končinách potřebuje. Bylo zřejmé, že se učí řečnit, a měl jsem dojem, že před sebou vidím muže, který se bojem, prací a strádáním chce vyvíhnout na lepší místo, než jaké mu může poskytnout Západ.

"Říkáte: Musíme usilovat o to, abychom získali takovou moc nad černochoy, že ze strachu zůstanou u nás, i když dostanou svobodu," deklamoval. "To, co Evropané, němečtí Yankeeové, žvaní o humanitě a křesťanské lásce, je podle vás čirý nesmysl. Vládnout že má láska! Láska ...? Pche - bič musí vládnout! To říkáte vy, protože myslíte jen na svůj užitek a vaše srdce se změnilo v kámen. Já vám však říkám, že přijde čas, kdy ..."

Muž se uprostřed slova odmlčel. Zpozoroval mě, jakmile jsem vystoupil z křoví. Hned seskočil z pařezu, zvedl pušku k výstřelu a zvolal:

"Stát, už ani krok! Kdo jste?"

"Odložte tu pušku! Nic vám neudělám, ale nechci také dostat hrst broků do těla."

Druhý, pečlivější pohled ho zřejmě přesvědčil o mé mírumilovnosti. Sklonil pušku a přikývl.

"Tak pojdte blíž a řekněte, kdo jste."

"Jmenuju se Tim Summerland, pane, Tim Summerland, od narození, a nedám si z toho počestného jména vzít ani kousíček. A jak se jmenujete vy?"

"Já jsem Lincoln, Abraham Lincoln. Mám tady na vodě vor a chystám se s ním odplout na jih. Co tady děláte?"

"Všechno a nic. Ulovil jsem pár kožešin a prodal jsem je a rád bych také tam dolů, kam máte namířeno vy. Nemohl byste mě kousek svézt?"

"Rád, jestli jste dobrý společník, s kterým se člověk nemusí hádat, Time Summerlande. Kácel jsem tu kmínky, za které na jihu dobře platí, a jsem s prací hotov. Společník, co se měl vrátit se mnou, mi utekl, a proto jste mi vítaný, jestliže během plavby přiložíte ruku k dílu."

"To se rozumí samo sebou, pane Lincolne. Jak daleko poplujete?"

"Dokud neprodám své dřevo. Ale povězte, jak umíte zacházet s puškou, kterou máte na rameni? Není tu zrovna bezpečno - a dva muži toho moc nezmůžou proti několika tuctům rudokožců, kteří se tu potulují kolem vody."

"Nedělejte si starosti, pane! Jste zřejmě odvážný chlapík, jinak byste tady tak bezstarostně nekřičel na celý les. Ale Tim Summerland taky nemá pro strach uděláno, na to se můžete spolehnout. O čem jste to kázal?"

"Nebylo to nic důležitého. Člověka napadnou o samotě všelijaké myšlenky, které by mohly být pro jiné lidi užitečné. A tak si představuju, že ti lidé stojí přede mnou, a říkám jim, co si myslím. Treba jednou dojde k tomu, že budu opravdu řečnit nejen do větru. Ale teď pojdte se mnou k řece, tam je to bezpečnější a pohodlnější. Všechno je připravené k plavbě, a tak časně ráno odrazíme."

Spatřil jsem k svému údivu, že to k řece bylo už jen pár set kroků. Ležel tam pečlivě svázaný vor a něm těžký náklad kmínků, které Abrahamovi můžou vynést pěkné peníze. Nastřílel si také zásobu srstnaté a pernaté zvěře, takže se během plavby nebudeme zdržovat lovem. A tak jsme dobře povečeřeli a natáhli se pak s dýmkami u vody a vyprávěli si veselé a smutné příběhy, jaké každý občas zažije.

Lincoln měl něco do sebe. Hodně toho prožil a o všem důkladně přemýšlel. Jeho názory ve mně vyvolávaly respekt, a když jsme si řekli dobrou noc, věděl jsem, že jsem se dostal do dobré společnosti a že se za svého voraře nemusím stydět.

Druhý den ráno jsme se vydali na cestu. Plavba probíhala hladce, i když k nám občas ze břehu zaletěl šíp nebo kulka. Na řece jsme se Indiánů nemuseli příliš obávat a večer jsme přistáli vždy na takovém místě, kde nám nic nehrozilo.

Tak jsme dopluli až k Fort Gibson, kde jsme chtěli vystoupit na břeh a dát si tam do pořádku pušky. Když jsme osadu spatřili před sebou, bylo právě poledne, a proto jsme užasli, že nevidíme nikde hlídku či jinou lidskou bytost. Z komínů nestoupal kouř, a tak se nabízela domněnka, že se tu stalo něco mimořádného.

Z opatrnosti jsme nepřistáli na obvyklém místě, ale plavili jsme se ještě kousek po proudu, jako bychom chtěli osadu minout, a zabočili jsme ke břehu až za zátočinou.

Tam si vzal Lincoln pušku a nůž a vystoupil na břeh.

"Půjdu na průzkum, Time Summerlande. Ty vyhoď kotvu a buď připravený lano okamžitě přeríznout, kdybys spatřil něco podezřelého!"

Nato zmizel ve vysokých vrbínách na břehu.

Musím podotknout, že jsme si během plavby začali tykat. Jsem na to dodnes hrdý a nevzdal bych se toho za žádnou jinou funkci nebo poctu.

Udělal jsem, co mi Abraham poručil. Naštěstí nebylo třeba, abych se s vorem vrátil doprostřed řeky. Trvalo však dost dlouho, než se Abraham vrátil. Tvářil se dost zlostně.

"Musíme do práce, Time. Teď můžeš dokázat, že nejsi špatný zálesák!"

"S radostí. Co jsi objevil?"

"Pevnůstku přepadli Komančové a všechny obyvatele povraždili. Pak se zřejmě vydali na nějaké tažení a nechali tu na stráž jen dvanáct mužů, kteří našli v osadě pálenku a opili se do němoty. Stál jsem mezi nimi, a vůbec o mně nevěděli. Pojd', bude to pro nás dozajista velmi dobrý lov."

Byl to smělý nápad, ale já jsem mu ho nevymlouval. Za chvíli jsme dorazili do pevnůstky. Její přepadení obránci leželi okradeni a skalpováni na zemi. Potom jsme šli do místnosti, kde se Indiáni vrhli na alkohol. Pili, dokud mohli, a teď leželi ztuhlí kolem převráceného sudu, z něhož vytekl zbytek kořalky na zem.

"Svážeme je," řekl stručně Abraham Lincoln.

V mžiku jsme z jejich pláštěnek nařezali tolik řemenů, kolik jsme potřebovali, a za necelou půlhodinu bylo všech dvanáct rudokožců na našem voru, kde jsme je pevně přivázali ke kmenům, aby nemohli utéct. Prozatím však byli tak opilí, že vůbec nepoznali, co se s nimi vlastně stalo.

Pak jsme se odebrali zpátky do pevnůstky, abychom zachránili, co se ještě dalo zachránit. Museli jsme si při tom pospíšet, protože se Komančové mohli každou chvíli vrátit, a pak bychom byli všichni pravděpodobně ztraceni.

Nápadné nám bylo jedno: zabítí běloši byli vesměs okradeni, ale předměty z jejich majetku jsme nikde nenašli. Odnесли jsme mrtvolky také na vor, abychom je později v bezpečí pohřbili, avšak ve chvíli, kdy jsme už chtěli odrazit od břehu, ozvali se dva výstřely. Platily nám, ale minuly cíl: jedna kulka mi zasvištěla kolem ucha, druhá roztrhla Abrahamovi rukáv košile z bizoní kůže.

Okamžitě jsme byli zpátky na břehu a běželi jsme vrbínami k místu, odkud na nás kdosi vystřelil - vznášel se tam obláček dýmu. Ležel tam na zemi malý vak. Zatím jsme se do něj nepodívali, protože před námi šelestily větve a my jsme museli dopadnout člověka, který nám usiloval o život.

Když jsme se prodrali vrbínami, spatřili jsme, jak před námi utíká. Byl to běloch. Prechal k pevnůstce, aby se ukryl za budovami. Zvedli jsme oba současně pušky a muž vzápětí klesl k zemi.

Rozběhli jsme se k němu. Měl prostřelenou hrud' a byl bezpochyby mrtvý.

"Ach, znáš ho, Time?" zeptal se Lincoln, když si ho prohlédl.

"Nikdy jsem ho neviděl."

"Tak se na něj dobře podívej! Zabili jsme smutně proslulého podvodníka. Je to Kanadský Bill!"

"Kanadský Bill? Je to možné? Co tady dělal? Říkalo se, že je někde u řeky Red."

"Byl všude, i tady, jak vidíš. Kdo ví, jakou roli tu sehrál. Teď stojí před tím, jemuž se musí zodpovídat."

Abraham se sklonil, aby mu prohlédl šaty. Tělo bylo bez života a kapsy prázdné.

"Pojď, Time! Necháme ho tady, ten mizera nám nestojí za to, abychom se kvůli němu vystavovali nebezpečí."

Vrátili jsme se ke koženému vaku. Byl těžký. Když jsme ho na voru otevřeli, našli jsme v něm kromě pokladny z pevnůstky několikéré hodinky, řetízky, prsteny a mnoho cenných drobností, jaké nosívají důstojníci a vojáci."

Ted' jsme věděli, jakou roli hrál Kanadský Bill při přepadení pevnůstky. Náš vor by se mu býval hodil, aby na něm uprchl i s lupem. Podrobnosti se jistě dovíme, až vyslechneme zajaté Indiány. Byli jsme zvědaví, kdy procitnou, i když nám z jiných důvodů byl jejich současný stav milejší.

Odrazili jsme od břehu a brzy jsme se ocitli opět uprostřed rychle proudící řeky. Abraham Lincoln stál vpředu a rozhlížel se po hadech, aligátorech a Indiánech, třech největších nepřátel lodníků v těchto krajích. Netušil jsem tehdy, že brzy zaujme první místo na voru Spojených států, aby ho bezpečně provedl těmi nejprudšími peřejemi, jakými kdy plul.

Když mezi dvěma příběhy uplyne pár let, může se udělat přestávka i při vyprávění. Ani v životě nejde přece nic docela hladce a rychle - zvlášť se zálesáky si osud pohrává a občas jim připraví horkou chvíli.

Zakusil jsem to sám na sobě. Odjel jsem proto do Vicksburgu, abych si tam pořádně odpočinul. Ale kdepak! Traperská krev se nespokojí s jiným klidem než s tím, k němuž dospěje každý, kdo vypálí svou poslední kulku a okusí nepřátelský nůž či olovo. Netrvalo ani týden a čas se mi příšerně vlekl. Začal jsem se tedy vážně zabývat myšlenkou, že vyrazím zase dál, a chodil jsem celý den sem tam kolem řeky a hledal něco, co by mému rozhodnutí dalo určitý směr.

Tak jsem stál jednou na nábreží, aneb jak se tomu říká, a se zájmem jsem pozoroval proudy lidí, valících se z přistávajících parníků a nastupujících na odplouvající lodi, a tu jsem náhle spatřil tvář - řeknu vám - tvář, na kterou jsem nemohl zapomenout, přestože uplynulo už skoro dvacet let, co jsem ji měl před sebou naposledy.

"Betty, Betty Kronerová!" zvolal jsem a prodíral jsem se zástupem k ní. "Bůh žehnej mým očím, jsi to ty, nebo ne?"

"Time," zvolala Betty a spráskla ruce radostí i úžasem, "Time Summerlande, to je ale štěstí, že tě potkávám!"

"Ano, je to štěstí, Betty, zatraceně velké štěstí! Pamatuješ se ještě, jak jsem si tě chtěl vzít a ty jsi nechtěla? Měla si Finka Panshlawa radši než mě. Byly to zatra ... byly to krásné časy, chtěl jsem říct, Betty. Odešla jsi s Panshlawem, ale já na tebe dodnes nezapomněl. Hrome, s láskou, nebo jak tomu lidé říkají, je to opravdu zamotané! Jak se ti dařilo a kde se bereš tady ve Vicksburgu?"

Betty měla najednou vlhké oči, říkám vám, tak vlhké, že jsem si málem musel taky přejet rukou po své staré tváři, protože vám musím říct, že mi je všechno lhostejné, ale Betty Kronerovou nemůžu vidět plakat.

"Ach, Time, mně se dařilo špatně," odpověděla Betty v slzách, "a ted', ted' jsem na tom vůbec nejhůř."

"Je to možné?" zvolal jsem. "Či je to vina, Betty? Přived' ho sem a já ho popadnu za krk, že poběží za svou duší padesát mil, než se dozví, že ji už nikdy nedostane zpátky!"

"Ach, kdyby to šlo, Time, sama to nevím."

"Tak povídej! Anebo pojď, tamhle si můžeme sednout a nebudeme nikomu překážet."

Betty šla se mnou a dala se do vyprávění:

"Panshlaw je mrtvý, Time. Už několik let, mé nejmladší dceři Ellen je osm. Byla mi snad ze všech nejmilejší, ale ted' ji asi taky ztratím."

"Ztratíš? Proboha, ty jsi přišla o děti, Betty?"

"Ano, o všechny čtyři," plakala Betty tiše, ale usedavě. "Odešla jsem s Panshlawem do New Orleansu, kde jsem žila ještě před několika týdny. Pak mě švagrová pozvala na sever, a tak jsem se tam s dětmi vydala. Tady jsem vystoupila z lodi, abych si něco nakoupila, a když jsem se vrátila, byly děti pryč. Nedověděla jsem se nic jiného, než že si pro ně přišel dobře oblečený muž, aby je odvedl k jejich matce."

"U mého zálesáckého nože, Betty, to je ale opravdu nešťastný příběh! Co ted'?"

"Nevím, Time. Byla jsem na policejní stanici, ale nepomohlo to. Chodila jsem celé dny a noci po městě, ale marně. Ted' už mi došly peníze, protože jsem musela zaplatit za cestu, a jsem v tomhle cizím městě bez rady a pomoci."

"U sta hromů, Betty, to není pravda! Anebo ti Tim Summerland nestačí?"

"Odpusť, Time, nevím přece, jestli se na mě ještě nezlobíš, a nevím taky, jestli jsi na tom tak, abys mi mohl pomoci."

"Jestli se nezlobím? Já na tebe? Kdyby ti to chtěl někdo namluvit, Betty, rozplácnu mu obličej tak, že bude vypadat jako stará mapa! A jak jsem na tom? Něco ti povím, Betty. Tim Summerland to nikam nedotáhl, ale peníze má, hodně peněz, a rád je vydá na to, aby našel tvé děti."

Situace byla trochu horší, než si myslíte. Betty byla totiž propuštěná otrokyně a měla v žilách dost tmavé krve, což bylo vidět nejen na jejích vlasech a barvě pleti, ale i na jejích nehtech. Její děti vypadaly jistě podobně, a jestli je nějaký mizera odvedl z lodi a bude je vydávat za své otroky, nebude snadné dostat je zpátky, i kdybychom věděli, kdo to udělal.

Ze všeho nejdřív jsem Betty zavedl k muži, u něhož jsem bydlel. Jeho žena ji přátelsky přijala. Potom mi Betty všechno důkladně popsala a vyličila a já jsem se vydal hledat stopu "zvěře", kterou jsem ještě neznal.

Pátral jsem celé dny marně, až jsem jednou náhodně zašel do baru hotelu Washington.

Seděli tam samí zatraceně nóbl gentlemani, kteří na starého Tima Summerlanda hleděli dost udivěně, že se odváží vejít do takové luxusní špeluňky. Ale Tim je lepší než mnoho jiných, kteří zvedají nos k nebi, a proto se tím nedal zmýlit.

Náhle vstoupil dovnitř muž, který vypadal líp a vznešeněji než všichni ostatní. Rozhlédl se, jako by chtěl srazit hlavy z trupů, otočil se zase k odchodu, ale vtom spatřil mě. Tu se v jeho očích zablýsklo, přistoupil ke mně a podal mi ruku.

"Time Summerlande, ty starý trapere, jaká bouře tě zavála až sem?"

"Lincolne, Abrahame Lincolne, jste to opravdu vy?"

"Ty, ty, nezapomeň, Time, stejně jako tenkrát, když jsme k voru přivázali těch dvanáct Indiánů z Fort Gibson. Pojď nahoru do mého pokoje, musíš vyprávět!"

Představte si, Lincoln se stal za tu dobu, co jsem ho neviděl, kapitánem, a dokonce lawyerem, u nás doma tomu říkáme advokát, a to všechno beze škol a jen vlastním přičiněním. Měl na venkově obchod a bydlel v tomhle hotelu, ale nejbližším parníkem se chystal odplout.

Vyprávěl jsem mu přirozeně nejdřív historku o Bettiných dětech. Lincoln pozorně poslouchal, nic neřekl, jen několikrát souhlasně přikývl, jako by to už všechno věděl.

"Výborně, Time," řekl pak, "obrátil ses na správného muže. A děti můžeš dostat zpátky, jestli chceš."

"Jestli chci? Zastřelím každého, kdo by tvrdil opak, a oběhnu devadesátkrát zeměkouli, když budu vědět, že je přitom někde najdu."

"Dobře, výborně. Jak tedy vypadal muž, který je odvedl z lodi?"

"Jako každý jiný. Kostkované kalhoty, šedivý kabát a žlutý panamák. Nos, dvě nohy a ..."

"A kulhal; kulhal, že je to tak, Time?"

"Hrome, steward něco takového naznačil, ale nevěděl to přesně. Ty toho mizeru znáš, Abrahame?"

"Trochu. Musím ti totiž říct, že mám za úkol stíhat muže, kterého by jedna porota ráda viděla před sebou. Toulá se ze země do země a nikdo ho nemůže najít. Ale já jsem mu v patách. Jak se zdá, provozuje na území odtud k Missouri výnosný obchod s dětmi, odvádí je slušným lidem a prodává je do jižních států, kde se za tohle zboží dobře platí. Jenže já mu to zadržu. Půjdeš se mnou?"

"Kdy vyrazíme?"

"Hned."

"Výborně, jsem připravený. Ale co Betty?"

"Zůstane tady. Zajedeme k ní a postaráme se, aby jí do našeho návratu nic nechybělo."

"Lincolne, ať mě sežere aligátor, jestli někdy zapomenu, že ..."

"To stačí, Time! Jsem odkázaný sám na sebe, v jižních státech mi v téhle věci nikdo nepomůže. Kdo ví, do jaké se dostanu situace. A tak mi bude docela milé mít vedle sebe člověka, na kterého se můžu spolehnout!"

"Takže se k sebe hodíme stejně, jako když jsme Kanadskému Billovi dali ochutnat naše olovo a potom s parádou odevzdali v Kidrenu zajaté Indiány."

"Pokud jde o Kanadského Billa, musím ti říct, že ho je právě v tomhle kraji často vidět. Má prý velké bažinaté pozemky u Redu a týrá tam pro své potěšení spoustu černochoů. Karty ještě také nedal z ruky a nedávno vyhrál v St. Louis dvacet tisíc dolarů. Buď jsem se tam nahoře u Arkansasu zmýlil a nebyl to on, anebo na něj naše kulky nestačily. Zatím se napij a zakuř si, připravím se na cestu."

Bylo to nádherné setkání, měl jsem z něho úžasnou radost. Z Lincoln se stal ukázkový gentleman a bylo na něm vidět, že to dotáhne ještě o pořádný kus dál. K mému úžasu vytáhl z kufru starý traperský oblek a za chvíli stál přede mnou tak, jak jsem ho kdysi spatřil v lese.

"Jsem připravený, Time. Člověk tu nesmí hlasitě vykřikovat, kdo je a co chce. Kufr pošleme k tvé Betty, ať si ho ponechá na znamení, že se k ní vrátíme."

Všechno na něm bylo jako dřív. O hodinku později jsme nastoupili na parník, našli si jako obyčejní zálesáci místočko na palubě a udělali si co největší pohodlí. Plavba trvala čtyři dny. Neptal jsem se, kde vystoupíme, a nestaral jsem se ani o to, co Lincoln dělá. Věděl jsem, že mi to řekne, až nastane vhodná chvíle. Zatím si důkladně prohlížel každého, kdo nastoupil na loď, ale určitě jsem si toho všiml jen já.

Potom - někde kolem Gamecity - připlul k parníku na člunu muž, který měl s sebou dvě děti. Bylo na nich na první pohled vidět, že mají v žilách černošskou krev. Zřejmě se muže bály a zůstaly schované v koutku, kam je odvedl.

"To je on!" řekl Abraham tiše.

Muž opravdu trochu kulhal, i když měl na sobě jiný oblek. Zůstal na lodi až do večera, kdy zase přestoupil s dětmi do člunu, který na něj zřejmě čekal uprostřed řeky.

"Hrome," řekl Lincoln, "má se na pozoru a unikne nám! Musíme s tím něco udělat."

Odešel za kapitánem a chvíli s ním hovořil. Brzy poté spustili lodníci loďku, do níž jsme slezli, a šest vesel nás pohánělo do mlhy, v níž zmizel člun. Lodníci museli zase dostihnout parník, a proto veslovali ze všech sil. Lidé v člunu si nás nevšimli, přestože jsme dorazili ke břehu téměř současně s nimi.

Cesta vedla na plantáž poblíž řeky. Když muž dorazil k táboru, kde bydleli černoši, hvízdal. Nato se objevila postava s bičem v ruce. Byl to jeden z dozorců.

"Vedu ti nové děti. Dej jim najíst a nech je hrát s ostatními, aby neřvaly. Kdyby nedaly pokoj, zvalchuj jim hřbet řemenem!"

Náš neznámý zamířil k obytnému domu. Aby nás nespapřil, vydali jsme se k domu oklikou. Na verandě nebyl nikdo, ani v předsíni jsme nikoho nespapřili, ale z otevřeného přízemního okna probleskovalo světlo. Doplížili jsme se k němu. U stolu seděli tři muži, jedním z nich byl náš člověk. Druhý byl asi plantážník, a třetí - bože! - ten třetí byl Kanadský Bill. Vypadal přesně tak, jak jsem ho viděl ležet u svých nohou nahoře u Arkansasu.

"Kolik jste jich přivedl dneska, Willmersi?" zeptal se právě.

"Dva. Ale byla to těžká práce, skoro jako s těmi čtyřmi, které jsem vám přivezl z Vicksburgu. Už zkrotly?"

"Nemějte strach, hlad a bič bolí. Pan Thanny dbá na to, aby na stravě neprodělal. Zítra odjedu k Redu. Jestli se mi ti dva noví haranti budou líbit, tak je od vás odkoupím a vezmu je hned s sebou."

Lincoln mě odtáhl do temného kouta.

"Rozuměl jsi jim, Time?"

"Ovšem."

"Je to opravdu Kanadský Bill!"

"Opravdu."

"Náš výstřel ho tedy nezabil a Indiáni ho svými bylinkami vyléčili."

"Tak to asi bude. Třeba se od něj dneska dovíme, co nám těch dvanáct mizerů nechtělo tehdy v Kidrenu za žádnou cenu říct."

"Nemyslím, že se něco dovíme, není na to vhodná chvíle. Budu teď potřebovat tvou pomoc, Time."

"To rád slyším."

"Mám zatykač, ale ten mi teď asi moc nepomůže."

"To určitě ne. Na Billa?"

"Ne, na toho, kterému tady říkají Willmers. Unáší děti mulatů."

"A prodává je dál?"

"Přesně tak. Přechovává je na téhle plantáži a Bill sem přišel na nákup. Děti tvé Betty jsou tu ještě taky. Slyšel jsi to?"

"Samozřejmě."

"Jak je odtud dostaneme? Po dobrém nám je nedají! Zákon a můj rozkaz tady ctít nebudou a pomoc a podporu tu najdeme také stěží ..."

"Co kdybychom to zkusili bez pomoci, Abrahame? Mám zatraceně dobrou pušku a ostatní zbraně také nejsou k zahození."

"Zrovna tak jsem si to představoval. Jinou možnost ani nemáme. Ale jestli se to nepovede, je s námi konec, a proto ti chci ..."

"Jenom klid, Abrahame. Jdu do toho s tebou, a tím to končí. Chci, aby Betty dostala zpátky své děti. Těch obchodníků s černým masem se nebojím."

"Tak je to správné. Zítra ráno patří tahle plantáž nám. V osm hodin pluje nahoru parník Wilson. Zjistil jsem, že se kapitán jmenuje Haller a je Němec. Na toho se můžeme spolehnout. Dokud budeme na lodi, jsme pod jeho ochranou. Vytáhni nůž, sundej z ramene pušku a pojd'!"

Nikdo nás neviděl, a tak jsme se bez obtíží dostali na verandu, odtud do chodby, a pak už nás od oněch tří mužů dělily jen jedny dveře. Lincoln je rozrazil.

"Dobrý večer, pánové!" pozdravil, přistoupil k oknu, spustil žaluzie a okno zavřel.

Já jsem zůstal u zamčených dveří a zvedl jsem pušku k líci. Muži vyskočili, ale překvapením ze sebe nevydali ani hlásek.

"Zůstaňte sedět, budu vám dělat společnost."

S nataženým revolverem v ruce si Abraham přitáhl houpací křeslo a posadil se do něj.

"Sakra, co tady chcete?" zeptal se Kanadský Bill, který se vzpamatoval první, a zamířil rukou k opasku.

"Nechte toho Bille! Slibuji vám, že vám tu ruku ustřelím, jestli ji nedáte okamžitě zpátky."

Bill uposlechl. Pochopil, že s námi nejsou žádné žerty.

"Ptáte se, co tady chceme? Rád bych věděl, jak jste se z toho dostal, když vás u Fort Gibson zasáhla moje kulka? Zřejmě jste měl spadeno na můj vor a na ten kožený vak, když jste na nás dvakrát vystřelil a chtěl nás poslat na onen svět. Jak vidíte, mám s vámi ještě otevřený účet!"

"Takhle to tedy je!" zvolal Bill a vyskločil. "Za to mi teď zaplatíte ..."

"Jen se moc nerozčilujte, Bille, a posaďte se, nebo tu kulku v hlavní neudržím. Přiznáváte se tedy, že ...?"

"Přiznávám? K ničemu se nepřiznávám. Nevím, o čem to mluvíte! Vím jen, že jste zatracený detektiv a že vás odtud vyhodím."

"Detektiv nejsem, aspoň ve vašem případě ne, a odjedu odtud sám, až se mi zachce. Tohle je spíš soukromá záležitost. Dobře poslouchajte: ten muž, co stojí u dveří, vám teď odebere zbraně, jestli u sebe nějaké máte. Nechte si je spíše klidně vzít, protože zastřelím každého, komu by se to nelíbilo."

"To bych se vás chtěl nejdřív na něco zeptat," řekl teď Thanny, který až dosud překvapeně mlčel. "Tohle je můj dům. Kdo mě tu přepadne, je lupič, a moji lidé ho zadrží, až je zavolám."

"To uděláte, ale za chvíli. Time Summerlande, pojd'! Vytáhni nůž a ukaž jim jeho ostří!"

"Hned se podívám, jestli se u nich něco nenajde."

Muži z nás dostali strach a uposlechli. Zbraně u sebe měli jen Bill a Willmers - Bill nůž, ten druhý nůž a revolver. Odebral jsem jim je a vrátil se ke dveřím.

"Tak, to bychom pro začátek měli," usmál se Lincoln. "Teď přijde to hlavní: povím postupně každému, co mu potřebuju říct. Ostatní budou zatím zticha. Pane Willmersi, vás už znám. Jmenujete se správně Jonas Forbisch a půjdete na pár dnů se mnou."

Muž zbledl.

"To je lež, to není pravda. Jmenuju se ..."

"Mlčte, jsme spolu hotovi! Spojená státní banka s radostí uvítá svého zaměstnance, který se tak rychle vypařil, na to se spolehněte. A teď vy, Bille. Položím vám otázku, a vy na ni odpovíte ano, nebo ne. Jestli řeknete slovíčko víc, anebo jestli budete váhat déle než minutu, vystřelím. Jmenuju se Lincoln, Abraham Lincoln, zapamatujte si to."

"Co ode mne chcete?"

"Vydáte mi dobrovolně ty unesené děti, které jste koupil od Forbische, když vám slíbím, že nic neprozradím o Fort Gibson?"

"Ano," ozvalo se po chvíli. "Ano, když ..."

"Mlčte, nebo střelím! Nikdy nežertuji! Peníze dostanete zpátky, jestli se u Forbische najdou. A teď vy, vážený pane Thanny. Odpovězte na mé otázky podle pravdy. Když uposlechnete, nic se vám nestane. Tihle dva muži bydlí ve vašem domě?"

"Ano."

"Zboží pana Willmersa máte ve svém táboře?"

"Ano."

"Nechci vaše jednání odsuzovat, ale musíte odčinit, čeho jste se dopustil. Škoda vám přitom nevznikne. Zavedete mě do Forbischova pokoje, ale nepromluvíte už s nikým než se mnou, jinak bude s vámi konec. Pojd'te! Time, ty se postarej, abych tady všechno našel tak, jak to opouštím."

"To se rozumí samo sebou."

Nebylo to pro mě snadné a připadalo mi skoro, že je Abraham pryč až příliš dlouho. Minula téměř hodina, než se vrátil. Přišel sám. Jeho výmluvnost a důkazy, které našel v úřednickové pokoji, byly našim štěstím. Plantážník mu slíbil, že se nebude plést do našich záležitostí, když mu to neuškodí, a Lincoln byl tak chytrý, že mu uvěřil.

Se dvěma ostatními byla práce těžší, ale zvládli jsme ji úspěšně, protože plantážník dodržel slovo a nekladl nám do cesty překážky.

Druhý den ráno jsme se spoutaným Forbischem a více než tuctem dětí opustili farmu. Za šťastný výsledek celé akce jsme vděčili výhradně Abrahamově silné osobnosti. Kapitán Haller nás opravdu vzal na loď, a přestože jsme se zajatcem měli ještě určité obtíže, dorazili jsme v pořádku do Vicksburgu.

Dovedete si představit, jakou měla Betty radost, když spatřila své děti. Ostatní jsme vrátili rodičům už cestou. Já jsem

zůstal ve Vicksburgu a ... na tu historku s Finkem Panshlawem, kterého měla Betty kdysi radši než mě, jsem už zapomněl - teď má Betty jiného muže, který je lepší než ten první, protože se jmenuje Tim Summerland.

Lincoln pokračoval se zajatcem dál na Východ. Už nikdy jsem ho neviděl, ale o to víc jsem o něm slyšel. Znáte ho všichni a zná ho celý svět. Herec John W. Booth ho v divadle zastřelil ...

Ale Lincoln žije ve Státech dál, protože to, co vykonal, vykonal pro staletí a takového Abrahama už tam nikdy mít nebudou. A když tu tak sedím a vzpomínám na něj, zní mi pořád v uších: "Ty, ty, nezapomeň, Time, stejně jako tenkrát!" Ano, to byl celý on, muž, který se sám vypracoval tak vysoko jako žádný jiný, a proto měl srdce na správném místě, byl tvrdý jako hikorové dřevo a přitom citlivý jako ... jako ... jako býváme my Němci. Zaplat' mu to Pán Bůh!